

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

[Δίγημα αφιερωμένο σ' όσους αγαπούν με πάθος]

Την δεκάτην ογδόην 'Ιουλίου, τὰ μεσάνυχτα, ὁ φύλαξ τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Μπεξιέ, ξύπνησε ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου του, ποὺ ἦταν κλεισμένος στὴ κουζίνα. Ὁ φύλαξ κατοικοῖσε σ' ἕνα σπιτάκι, κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο.

Κατέβηκε ἀμέσως γάτω καὶ εἶδε τὸ σκυλὶ νὰ ὀρμίζεται τὴ πόρτα καὶ νὰ γαυγίξῃ μὲ μανία, σὺν κάποιος γάτανε ἐκεῖ κοντὰ. Ὁ φύλαξ Βενσάν πήρε τότε τὸ ὄπλο του καὶ βγήκε προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ σκύλος του ἔτρεξε ἐμπρός, διευθύνθη τρέχοντας ὀπίσσω στὸ νεκροταφεῖο καὶ στάθηκε ἔξαφνα μπροστὰ σ' ἕνα τάφο. Ἦταν ὁ τάφος τῆς κυρίας Τοιμαζώ.

Ὁ φύλαξ, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε μὲ μεγάλη προσοχή, εἶδε πλησιάζοντας ἕνα φῶς κοντὰ στὸν τάφο αὐτόν. Προχώρησε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους τάφους καὶ βρέθηκε μπρὸς σ' ἕνα θέαμα φοικαλέο.

Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε ξεθάψει τὸ πτώμα τῆς νεκρᾶς νεαρᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ κηδεῖα εἶχε γίνει τὴν προηγουμένη, καὶ τὸ τραβοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἐνα φαναράκι ἐφώτιζε τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνή.

Ὁ φύλαξ Βενσάν, γερός καθὼς ἦταν, ἔτρεξε καὶ ἄρπαξε τὸν ἄνθρωπο αὐτόν ἀπὸ τὸ λαϊμὸ καὶ τὸν ὠδήγησε μὲ τὴν βοήθειαν ἐνὸς ἄλλου φύλακος στὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἱερόσουλός ἦταν ἕνας γνωστός δικηγόρος τῆς πόλεως, πλούσιος, καὶ πολὺ καθὼς πρέπει. Ὀνομαζέτο Κουριάτ.

Σὲ λίγας ἡμέρας ἔγινε ἡ δίκη του. Τὸ ἀκροατήριον ἦταν διατεθειμένο ἐναντίον του γιὰ τὴν ἀκατονόμαστην πράξιν του. Ὃταν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκάθισε, μετὰ τὴν ἀγόρευσίν του, ἀκούσθησαν φωνές. «Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον!» Ὁ πρόεδρος κατορθώσας μὲ πολὺν κόπο νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν.

Ἐπειτα εἶπε μὲ μεγάλῃν σοβαρότητα στὸν κατηγορούμενον.

— Κατηγοροῦμενε, τί ἔχεις νὰ εἰπῆς πρὸς ἀπολογία σου;

Ὁ Κουριάτ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε δικηγόρο, ἐσηκώθη. Ἦτον ἕνας ὀραῖος νέος, ὑψηλός, μελαγχροῖνος, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μάτια γεμάτα εὐλιχρῖνια καὶ θάρρος. Τὸ ἀκροατήριον ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ.

Δὲν ἐταράχθη ὅμως καθόλου καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ μὲ μίαν φωνὴν, ποὺ ἦταν λίγο ὑπόκωφον ἀπὸ τὴ συγκίνησιν:

« Κύριε Πρόεδρε.

« Κύριοι ἑνορκιοί.

«Δὲν ἔχοι πολλὰ πράγματα νὰ σὰς εἰπῶ. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἐξέθαψα ἦταν τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγαποῦσα στὸ κόσμον.

«Τὴν ἀγαποῦσα, ὄχι μόνον μὲ ἔρωτα σαρκικόν, ἀλλὰ μὲ ἔρωτα ἀπλότον, μεγάλο, μὲ πάθος, μὲ τρυφερότητα.

«Ἀκούστε με...

«Ὃταν τὴν ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορά, ἐνοιώσα μιά παράξενη συγκίνησιν. Δὲν ἦτον μόνον θαυμασμός γι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἀπίερος ἀνόητος. Τὸ πρόσωπό της, τὸ σῶμά της, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της, κάθε λέξι της μὲ ἐνδουσίαζαν, μ' ἔκαναν εὐτυχιμένον, σὺν νὰ τὴν εἶχα γνωρίσει καιρὸ, σὺν νὰ τὴ γνωρίζω ἀπὸ καιρὸ.

«Τὸ πνευμά μου καὶ ἡ καρδιά μου δὲν εἶχαν φαντασθῆ πλάσμα τελειότερον.

«Ὃταν τὴν ἐγνώρισα περισσότερο, μονάχα ἡ σκέψις πὼς θὰ τὴν συναντοῦσα, μ' ἔκανε νὰ τρέμω ἀπὸ χαρὰ. Τὸ μείδιμά της μοῦ γάρριζε τέτοια εὐτυχία, ὥστε δὲν εἶχα πειὰ στὸ νοῦ μου τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπην της, ἀπὸ τὴ λατρεία της τὴν αἰώνια!

«Ἔγινε τέλος γυναῖκά μου.

«Ὅχι μόνον ἡ γυναῖκά μου, ἀλλὰ ἡ ζωὴ μου. Δὲν περιμένα πειὰ τίποτε στὸν κόσμον αὐτόν. Δὲν φιλοδοξοῦσα τίποτε. Ἦμιον εὐτυχής.

«Ἐνα βράδιον πήγαμε περιπάτο στὴν ἐξοχὴν, ἀπλᾶ ντυμένοι καὶ ἀργήσαμε λιγάκι. Μὰς ἔπιασε βροχὴ καὶ ἐκρούσσε.

«Σ' ὄχιω μέρες πέθανε ἀπὸ πνευμονία !.

«Ὃταν πέθανε, ἡ ἀπελπισία μὲ ζάλισε τόσο πολὺ, ποὺ δὲν ἀντελήφθη καλά-καλὰ τί μοῦ συνέβαινε. Δὲν ἤμωνα σὲ κατάστασιν νὰ σκεφθῶ. Ἐκλαιγα μόνον καὶ πονοῦσα βαθεῖα, τόσο βαθεῖα, ὥστε ὁ πόνος μ' ἔκαμε σὸν τρελλόν!

«Ὃταν τὴν πῆραν ἀπὸ μπρός μου καὶ τὴν ἐροῖξαν μέσα στὸ τάφο, τὸ μυαλό μου ἄρχισε νὰ μὴ λειτουργῇ κανονικά. Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου της καρφώθηκε σὸν καρφί στὴν καρδιά μου, ἤμιον σὸν τρελλός, τὴ ζῆτοῦσα διαρκῶς καὶ ἔκλαιγα...

« Δὲν θὰ τὴν ξαναβλέπω !. Αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν ἐφευγε ἀπὸ τὸ

νοῦ μου. Εἶνε πράγματι νὰ τρελλαθῆ κανεὶς Σκεφθῆτέ το. Ἀγαπᾶτε ἕνα ἀνθρώπινον πλάσμα. Τὸ βλέπετε, τὸ ἀγγίζετε, καὶ μέσα στὸν κόσμον ὅλον δὲν ὑπάρχει ἄλλο πλάσμα νὰ τοῦ μοιάξῃ. Καὶ σὰς ἀγαπᾶ ἐπίσης καὶ σὰς λατρεύει...

«Ἐξαφνα τὸ χάνετε, Σκεφθῆτέ το. Τὸ γάνετε γιὰ πάντα! Πεθαίνει καὶ ποτέ, ποτέ δὲν θ' ἀκούσετε τὴν ἴδια γλυκεῖα του φωνήν, ποτέ δὲν θ' ἀντικρύσετε τὰ μάτια ποὺ σὰς ἐμάγευαν... Ποτέ!

«Ποτέ δὲν θ' ἀκούσετε τὴ φωνὴν τοῦ πλάσματος αὐτοῦ ποὺ ἦταν δικὸ σας καὶ ποὺ εἶνε πειὰ βαθεῖα στὴ γῆ θαμμένο !.

«Ποτέ! Ποτέ πλέον! Θὰ γεννηθοῦν στὸ κόσμον χιλιάδες, ἑκατομμύρια πλάσματα, μὰ θὰ εἶνε ξένα, δὲν θὰ μοιάζον μ' αὐτὴν ποὺ λατρεύατε, δὲν θὰ μοιάζον μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπήσατε... Γίνονται κανεὶς τρελλός μ' αὐτὴ τὴ σκέψιν!

«Σκεπτόμενον λοιπὸν τὸ αἰθέριον καὶ δροσερὸν σωματάκι της, ποὺ θὰ σάπιζε μέσα στὸ χῶμα... Ἡ σκέψις της δέ, ἡ ψυχὴ της, ποὺ θὰ πῆγαναι, τί θὰ ἐγίνοντο;

«Ἐκείθαινα νὰ τρελλαθῶ.

«Δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῶ! Αὐτὴ ἡ σκέψις μὲ τρέλλανε. Ἦθελα νὰ κατορθώσω νὰ τὴν ἰδῶ γιὰ τελευτάτα φορά. Γιὰ μιά φορά ἀκόμη.

«Ἄχ! πὼς τὸ ἤθελα!...

«Ξεκίνησα τότε ἀπὸ τὸ σπίτι μ' ἕνα φτυάρι, ἕνα φανάρι καὶ ἕνα μαχαίρι. Ἐπήδησα ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ νεκροταφεῖου. Ἐφαξα καὶ βρήκα τὸ τάφο της. Ἄρχισα νὰ σκάβω, μάτοσα νὰ χέριαι μου, κουράσθηκα, ἀπηύθησα, ὡς ποὺ ἀπάντησα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα τὸ φερετρό της.

«Μὲ τὸ μαχαίρι μου ξεκόλλησα μιά σινίδα. Μιά φοικτὴ ὀσμὴ μὲ ἐνίψε. Σκέφθηκα τὸ κρεββάτι της ποὺ μοσχοβολοῦσε μενεξέδες.

«Ἐπέμεινα ἐν τούτοις καὶ ἀνοῖξα ἐντελῶς τὸ φερετρό. Ἐκύτταξα μὲ τὸ φανάρι. Καὶ τί εἶδα; Ὁ Θεέ μου! Τὸ πρόσωπό της ἦτο ποιομένο, φουσκωμένο, φοικτό!

«Ἐκείνη! Ἦταν ἐκείνη! Τὴν ἐπῆρα στὴν ἀγκαλιά μου γιὰ νὰ τὴ φιλήσω, στὸ στόμα... Ὁ! τὴν πολυαγαπημένη μου!...

«Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μὲ εἶδαν καὶ μ' ἔπιασαν. Αὐτὸ ἦταν...

«Καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ μὲ κάνετε ὅτι θέλετε...

Μ' ἡ βαθεῖα σιωπὴ ἀλόγησε στὴν αἰθουσα τοῦ δικαστηρίου. Οἱ ἑνορκιοὶ ἀπεσύρθησαν γιὰ νὰ ἀποφασίσουν.

Ὃταν ἐπέστρεψαν εἶδαν τὸν κατηγορούμενον ἀπολύτως ἡρεμὸν καὶ ἄφοβον. Φαινόταν ἐν εὐλαίᾳ ἀρρηρημένους...

Ὁ πρόεδρος ὄρθιος στὴ θέσιν του ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασιν. Τὸν ἐξήρυσσαν ἄθῶν!...

Ὁ κατηγορούμενος ἦταν τόσο λυπημένος, τόσο ἀπελπισμένος, ὥστε οὔτε ἐκίνηθη κἂν. Ἐμεινε ἀτάραχος.

Τὸ ἀκροατήριον ὅμως συνεκινήθη καὶ ἄρχισε νὰ γελοιοποιεῖ!...

(Μετὰφρ. Μαρῖου) ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΠΙΑΝΣΕΔΕΣ

Ποτέ δὲν θὰ ἐξαντληθοῖν οἱ γνῶμες γιὰ τῆς γυναῖκες, γιὰτὶ δὲν θὰ παύσομε ποτὲ νὰ σκεπτόμεθα γι' αὐτές.

Συμβαίνει μὲ τὸν ἔρωτα ὅπως μὲ τὸ ζῶμό: οἱ πρῶτες κωνταλιές εἶνε πάντα πολὺ καυτές, οἱ τελευταίες πολὺ κρύδες.

Ὁ γάμος εἶνε μιά ὑπόθεσι τόσο σοβαρά, ὥστε δὲν εἶνε ἄσχημον νὰ τὴ συλλογίζομαστε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ Ἑλλήνων μᾶς παρακαλοῦσι νὰ δρίσωμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἔξωτερικοῦ εἰς δραχμάς, ὑποσχόμενον ἀθροῦς ἔγγραφάς, δηλοῦμεν ὅτι ἀπὸ 1ης Αὐγούστου (καὶ τοῦτο διὰ λογιστικῶν λόγους), κατηγορήσομεν τὰς ἔγγραφάς εἰς λίρας, δολλάρια, φράγκα καὶ λιρέτας, καὶ δρίξομεν τὴν συνδρομὴν μὲ ὄνομα εἰς 120 δραχμάς τὸ ἔτος. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ, Αἰγύπτῳ, Ἀγγλίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ ὁμογενεῖς, θὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς μοναδικῆς αὐτῆς εὐκαιρίας καὶ θὰ σπεύσοσι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ